

idet man, naar Priserne og Lønningerne gaar ned, ofte ser, at de, der maa tage Nædgangen, langt bedre finder sig i deres Skæbne, naar den er Følge af en Prisnedgang, end hvis det var Følgen af en Beslutning, man paalagde dem. Derimod kan den højtærede Minister have Ret i, at man ikke skal lade Svingningerne foregaa efter eet eller to Points' Forandring, fordi saa smaa Svingninger faktisk ikke giver sig Udtryk i den almindelige Lefevod. Men der er heller ikke noget i Vejen for at kræve større Spillerum, større Svingninger end dem, man nu anvender, for at de skal give sig Udtryk i Lønningerne, og det vilde være rimeligt at komme ind paa en Drøftelse heraf i Udvalget.

Endelig sagde den højtærede Minister om § 29, at det ikke vilde lykkes mig at puste Liv i de 3 smaa Mænd; de vilde ikke faa mere Liv nu, end de havde, da de afgik ved Døden i 1920. Hvis den højtærede Minister kendte de 3 smaa Mænd rundt omkring i Landet og den Bekymring og den Ærgrelse, de volder ved den Vilkaarlighed, de er Udtryk for, vilde han opdage, at de er adskilligt mere levende nu, end de var i 1920. Den højtærede Minister udtalte, at skal vi undtage de smaa Virksomheder, der har 3 eller 4 Mand, rammer man ikke det, der er Udtryk for Retfærd; og det sagde den højtærede Minister med Eftertryk. Det er et meget tungt og stærkt Udtryk i denne Forbindelse, hvor den almindelige Bestemmelse, hvorefter det paahviler en Mand at yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, blot kræver, at han giver Beskæftigelse til en Medborger. Er det et Udtryk for Retfærd? Der er ikke Spor af Retfærd i det. Det er en praktisk Løsning, man har gennemført, et Middel, man har brugt til at skaffe den nødvendige Kapital til Veje; og det kan begrundes ved, at adskillige Virksomheder, navnlig de store, efter deres Drift og Plan har Indflydelse paa Arbejdsløsheds Størrelse. Men just fordi Begrundelsen søges i de meget store Virksomheders Indflydelse paa Arbejdsløsheds Størrelse, vil det være rimeligt — for ikke at bruge saa stærkt et Ord som Retfærd — at fritage de mindre Virksomheder, da disse Virksomheder i al Almindelighed ikke har større Indflydelse derpaa; og det er jo i al Almindelighed, man maa tale om dette her. Der er mangan en Borger i Samfundet, som har bedre Raad til at betale til Arbejdsløshedsfonden, og som indirekte maaske har langt større Indflydelse paa, om der bliver Arbejdsløshed eller der ikke bliver det, men som intet yder. Derfor vil det sikkert vise sig, at de 3 eller 4

smaa Mænd er saa levende den Dag i Dag, som de har været nogen Sinde, og at det vil blive nødvendigt at ændre Loven paa dette Punkt; thi som den er, er den Udtryk for alt for stor Vilkaarlighed. Den højtærede Minister nævnte Gartnerlærlinge som et Eksempel paa, hvordan smaa Virksomheder kunde bidrage til at uddanne mange Udøvere af et Fag. Ja vel, men det er da ingen Forbrydelse at uddanne unge Mennesker i et Fag; det er ikke noget, der i og for sig bør straffes. Og naar man i § 29 har den Bestemmelse, at „de i en Husbonds Tjeneste staaende Personer (Tyende)“ — Ordet Tyende staar i Parentes, men det er i øvrigt et Ord, der ikke burde staa der, eftersom Begrebet „Tyende“ er afskaffet ved Medhjælperloven — skal fritages for Bidrag, er der fornøftigvis ingen Mening i, at Lærlinge, som er antaget for baade 3, 4 eller 5 Aar, skal betale Bidrag; ud fra samme Betragtning, som fritager visse Medhjælpere, skulde Lærlinge overhovedet fritages for Bidrag til Arbejdsløshedsfonden.

Jeg har fremsat disse Bemærkninger til Trods for, at den højtærede Indenrigsminister ikke er til Stede; men jeg ved ikke, om hans Stedfortræder vil tage dem op til Debat, eller vi skal drøfte dem i det kommende Udvalg.

Stensballe: Det forekommer mig, at det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) i høj Grad forvekslede Prisniveauet og Lønniveauet; alle det ærede Medlems Betragtninger fremgaar jo af Lønniveauet, ikke af Prisniveauet, og de to Ting er absolut ikke det samme. Jeg kan derfor ikke følge det ærede Medlem i at sætte en Automat paa Dagpengene, som skal følge Lønniveauet; jeg maa tage ganske Afstand derfra paa samme Maade, som den højtærede Minister har gjort. I øvrigt vil jeg bemærke, at i det Forslag, som blev vedtaget her i Tinget i 1921, var det netop selve Maksimumsdagpengene, der var hævede fra 2—2½ Kr., altsaa en Forhøjelse, som det ærede 13de tingvalgte Medlem i Virkeligheden indkrævede i Henhold til Lønniveauet. Det ærede 13de tingvalgte Medlem sagde, at Timelønnen gennemsnitlig var 40 Ø. i 1907 og 50 Ø. i 1914; og de 25 pCt. har vi netop hævet Dagpengene med i det Forslag, som det Parti, jeg tilhører, stillede, og som vi ved Hjælp af det konservative Folkeparti fik vedtaget i Landstinget i 1921. Og hvis vi havde haft den Bestemmelse, var vi jo automatisk kommet ned, saaledes som det nu foreslaas i det foreliggende Lovforslag. Men den